

Als één dag 34 uren telt... (bezoek aan Professionele trainer Jim Gonia)

De plannen om nog een keer naar USA te gaan, waren er wel, maar de uitvoering daarvan liet lang op zich wachten. Niet alle omstandigheden waren optimaal, maar eind april werd dan toch eindelijk de grote oversteek gemaakt.

Een vliegreis van ruim 10 uur. Wel een beetje raar, je vertrekt s-morgens om 11.00 uur van Schiphol en je komt 11.30 uur (lokale tijd) aan in Seattle. (gelegen boven California, dus aan de Amerikaanse Westkust).

De hele tijd vlieg je met daglicht en als je aankomt en aan een slaapje zit te denken, gaat daar het leven als het ware net beginnen. Dat valt wel even tegen.

Mijn grote belangstelling deze reis ging uit naar het bijwonen van een Gundog training bij de Amerikaanse **toptrainer Jim Gonia**. In een piepklein dorpje, ca. 1 uur rijden ten zuiden van Seattle heeft deze trainer zijn trainingsterreinen. Hij beschikt over ruim 100 ha.

Zijn dochter runt een Hondenhotel. Mooie ruime dagverblijven en een groene uitloop. Het zag er allemaal goed verzorgd en schoon uit.

Trainingsgronden

Trainers op dit niveau hebben allemaal een staff van vaste medewerkers, vaak één hulp trainer en de zogenaamde "birdboys". Dat zijn de onmisbare hulpen die wild opwerpen, vaak met Zinger-Winger, de vogels schieten en.... over een eindeloos geduld beschikken.

De dagen dat wij de training mochten aanschouwen, was het bloedheet en om dan een hele middag onder een kleine parasol te zitten met amper een beetje schaduw, is niet bepaald een pretje.

Jim Gonia heeft 16 honden op zijn "truck" en traint daar 6 dagen per week mee. In het algemeen 1 oefening in de ochtend en 1 oefening in de middag.

Deze top-trainer, die verschillende keren "**The National**" in USA en Canada heeft gewonnen is ongelooflijk boeiend om aan het werk te zien. De training met zijn Retrievers gaat uitermate beheerst. Van zijn honden wordt grote concentratie verwacht.

Proeven bestaan uit 3 onderdelen

Een oefening bestaat meestal uit een 3-delig apport. Het zijn apporten die qua zwaarte en afstanden in Europa bijna onmogelijk te evenaren zijn. Over het algemeen zijn drie apporten in een hele nauwe hoek van 45 graden verwerkt.

Alleen al het vinden van deze ruim opgezette terreinen zou bij ons een levensgroot probleem zijn. Óf er loopt een weg doorheen, óf je hebt mountainbikes, óf wandelaars met (of zonder) hond en ga zo maar door.

De terreinen van Jim zijn allemaal in eigendom. Dus nergens last van!

Eén terrein is licht glooiend, daar worden ook de jonge honden opgeleid.

Het andere (adembenemende) terrein bestaat uit kleine meertjes in alle mogelijk vormen. Mét landtong, mét een eilandje, een ronde vormgeving en een soort "kanaaltjes" om het lijnen zwemmen tot in de perfectie te oefenen.

Al deze terreinen zijn speciaal aangelegd en uitgegraven om de africhting van de retrievers tot het hoogste niveau mogelijk te maken.

Aan het werk!

Een schot valt én een markeer op ca. 120 meter. Jim draait de honden eerst uiterst nauwkeurig naar een "Blind", in dit geval een apport achter een omgevallen boom. Zijn voetenwerk en lichaamstaal zijn zeer geconcentreerd en professioneel.

Het is een en al rust die hij uitstraalt, geen geschreeuw, maar heel mooi vakwerk.

Vervolgens de markeer op rechts, door de meeste honden strak onthouden. Maar daarna de verre "Blind" van ca. 300 meter. De honden negeren de valplaatsen van "Blind" en Markeer, gaan er tussendoor en lopen in een keer naar het verre apport aan de bosrand. Met het blote oog was het lintje daar niet te zien. Ook indrukwekkend dat de honden in hetzelfde vlotte tempo van "uitgaan" ook weer terugkomen.

Dit alles in een hoek van 45 graden!

De honden weten wel, dat fouten en teveel aan eigen initiatief niet op prijs worden gesteld. Ze lopen hun lijnen strak, snel en mooi.

NFC FC Watermark's Running Back – "Emmitt"

Hoog op het verlanglijstje stond de wens om "Emmitt" aan het werk te zien.

De grote zwarte reu won op 3-jarige leeftijd al **"The National"**. Deze uiterst zware proef die bijna 10 dagen duurt, is het allerhoogste (en aller-begeerlijkste) dat men in USA kan behalen. Niet minder dan 120 honden staan aan de start, na een superstreng selectie. Iedere dag vallen er honden af, iedere dag zware en verre apporten die door 3 keurmeesters streng beoordeeld worden.

Dagelijks kan men via Internet van "Retriever News" bijhouden, wie door mag... en wie niet.

Men eindigt vaak in de Finale met een veld van 10 honden.

Dit zijn dan de honden die men "Finalist" noemt, doch de allerhoogste eer gaat slechts naar één hond, die dé titel "National Winner" op zijn stamboom mag zetten.

**Dit is dan "The National"winner en betekent dat de hond onsterfelijk is.
Zijn naam komt in "The Hall of Fame".**

In 2011 ging die grote eer naar NFC FC Watermark's Running Back "Emmitt".

Actie

De markeerschoten vielen.

Eén duif op ca. 100 meter, één eend op ca. 350 meter – wat moeilijk! – via een vrij steile grashelling naar beneden, over een zandpad, steile helling naar beneden, zwemmen ca. 45 meter, over een landtong, zwemmen ca. 35 meter, steile kant naar boven, weer over zandpad en dan ca. 100 meter rechtdoor naar een bosrand. "Emmitt" deed het in één keer, **"Bingo"**. Zonder een enkele aanwijzing markeerde deze zwarte topper "the bird".

Om sprakeloos van te worden. De andere 2 verre apporten waren "peanuts" voor hem.

Zijn eigenaresse, Mrs. Cynthia Tallman, die hem momenteel zelf voorjaagt was de rust zelve. Geen fluit, geen gebruik van de e-collar, "Emmitt" liep en deed zijn werk. "He did the job".

Woensdag – “clients day”.

Op woensdag is de mogelijkheid voor eigenaren die hun hond in training bij Jim Gonia hebben, zelf voor te jagen. Tijdens ons bezoek waren er inderdaad 4 voorjagers, die met hun eigen hond(en) werkten.

Een situatie die wij niet kennen, maar in USA is het net het tegenovergestelde. Er werd ook aan ons gevraagd wie onze honden trainde??

Er hangt trouwens best een behoorlijk prijskaartje aan deze training bij een Pro. Men moet al snel rekening houden met minimaal duizend dollar per maand! En dan komen daar alle “kleinigheidjes” nog extra bij. Het gebruik van wild in proeven, uitbrengen op wedstrijden, inschrijfgeld van proeven, training op gast terreinen enz. En als een hond wint, krijgt de trainer daar een bonus van!

Professionele trainers

Over heel Amerika zijn honderden trainers verspreid. Het grootste aantal zit zeker in Texas. De grond is daar niet duur en de meeste trainers hebben vaak eigendommen van ruim 200 ha.!

Omdat Amerika zo een enorm groot land is, verhuizen veel trainers die in het Noorden wonen, tijdens de wintermaanden met veel sneeuw en ijs allemaal naar het zuiden. Ze worden wel spottend “snowgeese” genoemd. Tijdens de maanden dat ze in Texas zijn, leven ze vaak in grote caravans.

California en Texas zijn zeker de favoriete plaatsen. Men verblijft daar dan 4 of 5 maanden en in het voorjaar trekken de karavananen met honden weer terug naar het noorden.

Ja, het is wel een bepaalde manier van leven, waar wij ons moeilijk in kunnen verplaatsen.

Ach ja, “there is no business like show business”

Henny M. Schoor [Fotoreportage klik hier.....](#)

Reacties svp in ons Gastenboek.